

Τα δύο πρόσωπα μιας σκληρής ταξικής επιλογής

Γιάννης Μηλιός

Το ζήτημα της φορολογικής πολιτικής που ακολουθεί το κράτος είναι ιδιαίτερα σημαντικό, ειδικά σε συνθήκες κρίσης δημοσίου χρέους όπως σήμερα. Το φορολογικό σύστημα συνδέεται με το δημόσιο χρέος και την εξέλιξή του όπως είχε δείξει ο Μαρξ ήδη από τον 19ο αιώνα. Ο Μαρξ έγραφε: «Η υπερφορολόγηση δεν είναι επεισόδιο, αλλά μάλλον αρχή [...], το καλύτερο σύστημα για να γίνει ο εργάτης υπάκουος, λιτοδίαιτος, φιλόπρονος και [...] για να παραφορτωθεί με δουλειά». Αλλά γιατί σήμερα υπάρχει συνεχώς η «ανάγκη» υπερφορολόγησης των εργαζόμενων (και άνεργων) μαζών όπως διατείνεται η κυβέρνηση της τρόικας εσωτερικού; Για να δώσουμε απάντηση σ' αυτό το ερώτημα πρέπει να κάνουμε μια μικρή αναδρομή σχετικά με το δημόσιο χρέος.

Η δημιουργία του χρέους ήταν αποτέλεσμα της σκληρής ταξικής πολιτικής των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ των δύο τελευταίων δεκαετιών. Η αύξηση του δημόσιου χρέους ήταν συνειδητή επιλογή. Ας εξηγήσουμε: Από το 1995 μέχρι το 2008 η Ελλάδα είχε αύξηση του ΑΕΠ κατά 61%. Με σταθερούς τους υπόλοιπους παράγοντες έπρεπε να επέλθει σημαντική μείωση του χρέους (αφού αυτό ορίζεται πάντα ως ποσοστό επί του ΑΕΠ). Κάτι τέτοιο όμως δεν συνέβη λόγω της τεράστιας μείωσης των φορολογικών συντελεστών στα κέρδη του κεφαλαίου και στη μεγάλη περιουσία, από 35% το 2004 σε 24% το 2008, και την εισαγωγή μίας πλειάδας φοροαπαλλαγών. Σήμερα το μνημονιακό σύστημα έχει φτάσει στο σημείο να αναρωτιέται μήπως είναι μεγάλο ένα 20% φορολογίας επί των κερδών, την ώρα που το κράτος βρίσκεται συνεχώς στο «χείλος της χρεοκοπίας». Το χρέος είναι κυρίως η συσσωρευμένη φοροαπαλλαγή (όχι μόνο φοροδιαφυγή!) του κεφαλαίου και των ψηλών εισοδημάτων.

Χαρακτηριστικό του ελληνικού φορολογικού συστήματος υπήρξε πάντα το μικρό ποσοστό των άμεσων φόρων εισοδήματος και η έμφαση στους έμμεσους φόρους επί της κατανάλωσης, που πλήττουν κυρίως τα χαμηλά εισοδήματα και τα λαϊκά στρώματα. Η πολιτική αυτή συμπληρωνόταν με τη διάλυση των ελεγκτικών μηχανισμών του κράτους, που ενθαρρύνει τη διαφθορά, τη φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή. Η διάλυση αυτή σήμερα ολοκληρώνεται με την κατάργηση πάρα πολλών ΔΟΥ.

Να λοιπόν που βρίσκεται η απάντηση στο ερώτημα γιατί «είναι αναγκαία» η υπερφορολόγηση των μισθωτών, συνταξιούχων, μικρομεσαίων επαγγελματιών. Δεδομένης της κρίσης και των συμφερόντων που εκπροσωπεί η κυβέρνηση, η υπερφορολόγηση των αδύναμων προκύπτει ως ανάγκη από την υποφορολόγηση των ισχυρών. Κάθε μνημονιακή κυβέρνηση από το 2010 σχεδιάζει και εφαρμόζει μια «νέα φορολογική μεταρρύθμιση» με την οποία φροντίζει να φορτώσει όλο το βάρος της κρίσης στην μισθωτή εργασία και τη μικρή ατομική ιδιοκτησία. Τα αποτελέσματα, ειδικά από τα ακραία στοιχεία αυτής της πολιτικής, όπως είναι η άνευ προηγουμένου αύξηση του έμμεσου φόρου του πετρελαίου θέρμανσης είναι γνωστά. Η εργατική τάξη εξαθλιώνεται με σκοπό να γίνει πιο υπάκουη και πειθήνια στο μέλλον ώστε να ξεκινήσει ένας νέος κύκλος κερδοφορίας και πιο σκληρής εκμετάλλευσης.